

אזכרו של בן דוד איתמר גיל

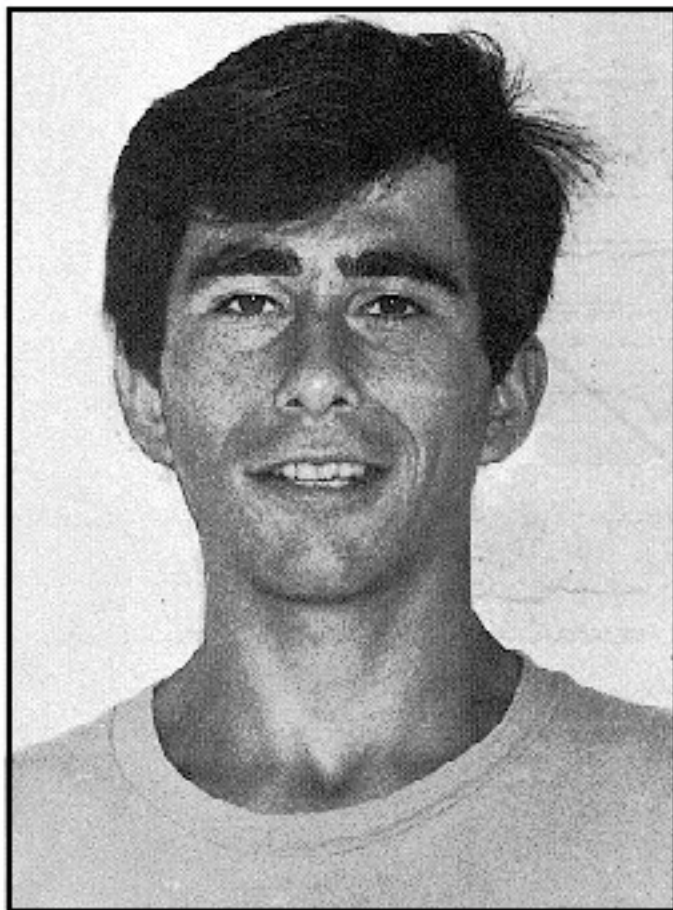
איתמר בן דוד
בן רחם ואריה

גיל

הכפר יחזקאל
ב' תשרי תשט"ו 18.9.55

גיל

הפריצה למחנה "סבוי"
לשחרור העם העולה
מידי המחתולים
כ"ג אדר תשל"ה 6.3.75

א י ת מ ר

צירי הלידה תקפוני עוד בחצות הלילה אך פחדתי לנסוע לעפולה כי באותו זמן היו גנבים ומסתננים באזור אשר פעלו בלילה, לכן דחינו את הנסיעה לשעות לפנות בוקר, כאשר היה ברור שהם צריכים כבר לשוב אל מעבר לגבול. וכך — בבוקר, ב' בתשרי תשט"ז נולד איתמר.

בילדותו קראתי לו ביבי בשם חיבה, דבר אשר נשכח, למזלו הרב, מלב כל, כי אחרת בודאי לא היה סולח לי זאת.

בשנות חייו הראשונות הוא תמיד עמד בצל יפתח אשר העמיס על עצמו את כל אחריות הבן הבכור, אך אז הוא לפחות נהנה מהיותו בן הזקונים עד אשר נולדה נורית וגם הפריבילגיה הזו נלקחה ממנו. לכן הוא גם התנגד לה ולא רצה שתנור יחד עם הילדים בחדר.

בלכתו בשנה הראשונה לגן לא מצא שפה משותפת עם הגננת לכן שתק, והגננת היתה משוכנעת שהוא בכלל לא יודע לדבר ומסרה אותו לחנה'לה, שבתור אחותו "הגדולה" תטפל בו. איתמר הראה את התנגדותו לצורת טפול זו בשבירת כלים והרס רב בגן אשר גרר אחריו מכות מן הגננת אך כך השיג לפחות תשומת לב... גם כאשר נכנס לכתה א' לא רצה איתמר להתבטא, והמורה חשבה שהוא מפגר... אך לא לזמן רב — כי עד מהרה החל איתמרי להתבלט גם במעשי קונדס, ולא רק בזמן הלימודים.

אספרים על כן רור איתמר ז"ל

ומאז — הרי כל שנה קבלנו עונש לבוא לביה"ס על מנת שהמורים יוכלו להתאונן עליו ולא משנה באיזה בית ספר. מזל שהצבא לא קורא להורים כדי להתאונן בפניהם, אחרת בוודאי היינו צריכים "להתייצב" גם שם...

במשך שנות חייו של אדם יש ימי הולדת משמעותיים יותר מאחרים: יום הולדת של שנה, יום הולדת עשר, שלוש עשרה, שמונה עשרה, ואחרי זה יום ההולדת העשרים. אחריו — כבר חוגגים את יום ההולדת החמישים...

איתמר אהב את ימי ההולדת שלו, הם היו חשובים לו ביותר. חשוב היה לו לחוג אותם אם בתוך המשפחה ואם בחברת חבריו לכתה.

כאשר איתמר נפל חשבתי בליבי, אני רוצה לציין את יום הולדתו העשרים, ולכן התאספנו דווקא ביום הולדתו וקיימנו ערב זכרון.

הדסה

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

* * *

איתמר, אני רוצה רק לראות ולשמוע אותך. אפילו לרגע. אז מה אם זה נוגד את כל חוקי הטבע, גם זה שפתאום נהרגת זה לא מתאים והולך לפי כל כללי ההגיון.

אתה, שתמיד אמרת לי רק מילים טובות וכל כך אהבתי אותך, ועכשיו אני רק חושבת: כל לילה לפני שאני נרדמת אני חושבת על מה שעשיתי ביום שעבר עלי, אני בוחנת כל פרט ופרט שהיה במשך היום, וחושבת מה אתה היית מייעץ לי לעשות, ואיך היית מגיב על כך... ואם אני מוצאת פתאום שעל משהו אולי היית מתרגז ואומר לי שזה היה מיותר לעשות (או משהו כזה) אז אני פשוט מנסה למחרת לתקן את זה, כי תמיד רציתי שאתה תגיד לי את המלה הטובה בסוף כל דבר ותמריץ אותי כמו שאתה יודע.

כל יום שישי אני מחכה, כמו אני לא יודעת מה, אולי במקרה תבוא פתאום, אולי? ... כל כך אהבתי אותך ותמיד שמעתי מה שאתה אומר כמו דברי אלוהים חיים. תמיד רציתי להיות דומה לך וגם עכשיו אני רוצה להיות כמו שאתה היית. וככל שאני מנסה להדמות לך אני רואה כמה הדבר קשה, כי אתה בשבילי היית "שיא השיאים".

בפורים לפני שנתיים כשהיית עוד בחיים, אני התחפשתי להייל, סתם לבשתי את המדים שלך... ושבוועיים לאחר-מכן אתה "פשטת את המדים", ומשום כך (אולי זה טפשי אבל זה כך) — פורים הוא החג הכי מגעיל שיש.

אספרים על כן דבר איתאר ל'א

איתמרי, כולם אומרים שנמשיך ללכת בדרך שלך, ושתדע, באמת נמשיך, כי זו הדרך שבה יש לעבור את החיים: בצחוק המקסים שלך ובחוש ההומור שאין שני לו, ובכלל בכל החיים שהספקת לחיות. הדבר שאני הכי רוצה הוא להיות כמוך, להיות דומה לך בכל, כי כל כך אהבתי והערצתי אותך.

תמיד כשניגנתי אז אתה באת ואמרתי לי שזה נורא יפה, ופעמים רבות רק בגלל העידוד הזה המשכתי לנגן, כי אם אתה אומר שזה יפה, אז אולי זה באמת כך, וכדאי להמשיך. בכל דבר — אם אתה אומר שכדאי להמשיך ושזה יפה, אז זה בודאי ככה.

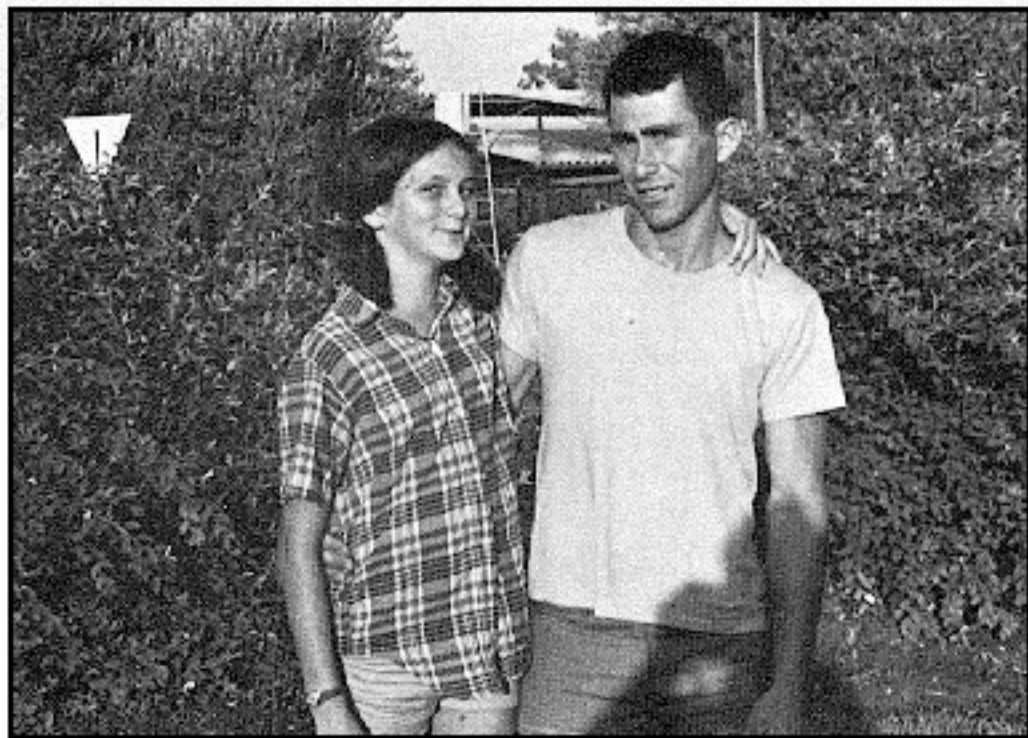
איתמרי, עכשיו כבר שנתיים מאז שלא ראיתי אותך, אני רואה כמה הרבה חברים נהדרים היו לך, ועכשיו נשארו החברים לבדם כי כשאתה איננו זה ממש להיות לבד...

כשאני חושבת עליך זה נותן לי מרץ להמשיך ולחיות את החיים בשמחה ובכל הדרכים. שאתה חיית את החיים שלך, ואני בטוחה שכך אתה רוצה שאנחנו נחיה, בשמחה ובאושר, למרות שלשמוח ולהיות מאושרים בלעדיך זה דבר שצורך מאמץ עליון: אתה הוא זה שהקניית את השמחה לחיים. אבל מוכרחים להמשיך בגלל הסיבה העיקרית: ככה אתה היית רוצה!

אספרים על כן רור איתאר ז"ל

שמתי לב שאני כותבת את הכל כמו מכתב אליך, איתמרי, והרי תמיד גומרים מכתב ב...להתראות, אבל כאן זה מין מכתב אחר שאי אפשר לגמור אותו אף פעם, ואפשר לכתוב ולכתוב עד אין סוף כשמדובר באחד כמוך.

נורית

אספרים על כן דור איתאר ג'יא

איתמר

יחדיו שרתנו ביחידה בה בחרנו.
הפכנו מתלמידים זרים זה לזה — ללוחמים אחים.
ניווטנו בארץ אותה אהבנו, לאורכה ולרוחבה, חשלונו את עצמנו במסעות ומבחנים
קשים והפכנו לצוות מגובש.
אתה היית תמיד הרוח החיה ומצפון הצוות. צועק חמס על כל ביצוע שאינו מושלם.
דרשת כי כל דבר יתבצע בצורה הטובה ביותר. דרשת וקיימת.
קבלת על עצמך כל עבודה.

ידעת תמיד לעזור ולעודד ובשעת הצורך לא אכזבת.
סמכנו עליך ובטחנו בך בכל עת, בכל מצב.
זכור את אותנו שחר :

פעם נוספת נקראנו למלא את חובתנו.
ידענו את הצפוי, אך ידענו גם, כי דרך אחרת אין.
ראינוך פורץ קדימה להציל נפשות.
וכשיצאנו משם, ידענו כי זו תהיה זרכנו גם להבא.
ואתה,

השאר עמנו ודמותך תלווה אותנו בכל משימה, ושוב, כמו קודם,
תתן לנו כח להמשיך.

הצוות

משיח הצוות

גדי : בלילה הראשון או השני של הטירונות היתה ריצה של 5 ק"מ, רצנו ופתאום באמצע הריצה אחד התחיל לפגר, איתמר רץ לצד שלי, הסתכלנו אחד אל השני ואמרנו : בוא ניקח אותו. התחלנו למשוך אותו ואני פתאום שומע את איתמר מתנשף (תמיד כשהוא רץ היה מתנשף ככה) ואני כבר חששתי שאצטרך לסחוב את שניהם, אבל סחבנו אותו — עד הסוף. אח"כ הוא בא אל שנינו להודות לנו ואיתמר נתן בו מין מבט כזה.

שבת אחת נשארנו בתורנות בבסיס והיו שם סברס ליד השביל, אמרנו : בוא נלך לקטוף סברס ; ומתחילים : איך לקטוף ? באיזה מכשירים ? איתמר אמר יהיה בסדר לוקחים דלי והולכים. איתמר ניגש לסברס, מוריד סברס ביד בלי כפפה ושום דבר, לוחץ עליו והפרי יוצא החוצה, אנחנו עמדנו סביבו והסתכלנו בו. הוא מילא דלי מלא ובערב אכלנו אותם, ואיתמר לא רחץ ידים ושום דבר, שפשף קצת את ידיו וגמר עם הקוצים.

אילון : ה מ ר ץ שלו. אני זוכר ! בשבתות כאשר כל החבר'ה היו רובצים על המיטה עם שפשפות ולא קמים בכלל, איתמר טען שהוא לא יודע בכלל מה זה לישון בצהריים, והיה רץ אל המגדל שהיה בחורשה מטפס למעלה ושוהה שם. או, שהיה הולך לקטוף סברס ; עלי הענין עם הסברס עשה רושם כאילו שיש לנו ענין עם אדם לא נורמלי, להתעסק איתם בידיים ? !

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

היה צריך לנקות מ.ג. והחבר'ה בלילה אף פעם לא היו מוכנים, תמיד רק רצו לישון. איתמר היה תופס את המ.ג. ומנסה להעיר את החבר'ה שיעבדו במרץ. הנשק האישי שלו לא היה איכפת לו כל-כך, אלא היה חשוב לו שהדברים הכלליים קודם כל יהיו מוכנים: כמו לשטוף כלים אחרי הארוחה, אז כדבר ראשון היה רץ לשטוף את הכלים.

אוריאל: המבדקים: בתחנת הרכבת כולם באו עם קיטבג לבושים קצת יותר חגיגי והוא הופיע עם בגדי-עבודה ונעלי-ספורט... היינו צריכים לחפור בורות-ספיגה ואנחנו לא ידענו מה זה להחזיק מכוש או טוריה ביד. איתמר העיף אותנו מהבורות והתחיל לעבוד במרץ עד שממש יצאו ניצוצות מהאבנים. כאשר רוב החבר'ה סבלו מפצעים מוגלתיים וכאבי-ברכיים אז איתמר, עד כמה שהוא לא התרחץ ולא לבש בגדים נקיים, הרי כאשר רובנו נסענו לתל-השומר לטיפולים, איתמר היה בין הבודדים שנשארו לשמור על הבסיס כי הוא לא סבל מכל ה"יחליים".

אילן: כל צוות ששומר צריך לנקות בבוקר את השירותים והמקלחות. אנחנו לא היינו מספיקים לקום ואיתמר היה משכים גם בשבת ב-6 בבוקר כי הוא לא יכול לאחר בשינה, מיד היה לוקח מטאטא ומנקה את השירותים, וכאשר היינו קמים — העבודה כבר היתה עשויה עלידו בלבד.

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

והיה בו עוד משהו: עקשנות. כאשר אמרו לו לעשות דבר-מה היה מבצע עד הסוף. לא משנה אם ניתן לביצוע ואם לאו, הוא לא התווכח. צריך לעשות זאת וזהו. ואזי ואבוי למי שהיה מנסה להגיד משהו הפוך... אני זוכר כשהיינו חוזרים מניווט בלילה בגשם, כולנו בנעלי-בית ולבושים ואיתמר במכנסיים-קצרים, בלי חולצה ויחף, קופץ מהמשאית, פורק את החפצים ודוחף את החברה.

רני: באחד הניוטים, הגענו לנצ. לאיזה "חירבה" והחלטנו לישון קצת. אני מתחיל להסתדר לשינה ואני רואה שאיתמר מתחיל לטייל בסביבה. קראתי לו: איתמר, בוא תנוח קצת. והוא בשלו, לא | אולי אני אמצא פה משהו מעניין, והתחיל לחפש כל מיני אבנים מיוחדות וברזלים... אפילו במצבים שהיינו עייפים לגמרי הוא לא יכול היה לוותר על חיפושיו, שמא הוא יפסיד מציאה מעניינת.

שלומי: כשהיינו בראס-סודר היינו קמים בבוקר, אני על מנת לחטט ולהציץ ואיתמר יוצא לסיור "זבלה". היינו חורשים הכל והופכים הכל, עד שלבסוף איתמר מצא את המשורר ואמר שהוא לוקח אותו הביתה. אף אחד לא האמין לו, כי איך אפשר להעלות דבר גדול כזה על מטוס? | הוא לקח את המשורר ועטף אותו בבד וסיפר לטייס איזה סיפור, וכך המשורר הגיע לקיר הבית.

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

ניר : ביחס לעבודה. אני זוכר שהיה לי ויכוח רציני עם איתמר כי הוא טען שכאשר הוא בא למושב הוא נהנה מהעבודה. אני טענתי שבן-אדם לא יכול להנות מהעבודה, מקסימום הוא יכול לקבל סיפוק, ועד היום כשאני יוצא לרגילה, אני מנסה להנות מהעבודה ולא מצליח.

רני : זו לא היתה שינאה, הוא פשוט היה אומר ישר ו... הוא היה אומר מה שהוא חושב בלי שום חשבון, ולא רק בין חברים. הדוגמא הקלסית היתה בקורס תו"לרים, איתמר היה סמל הצוות ואמר למפקד הקורס כל מה שחשב, כי אנחנו לא היינו מרוצים מהמשמעת, ובלי שום "דיפלומטיה" הודיע לו ישר שאנחנו לא ננקה את החדר ושנחנו לא קמים לארוחת-בוקר.

אוריאל : בשבתות היתה תקופה שלא היתה שבת שאיתמר לא התייצב אצלי בבית, עשה לי השכמה ב־8.00—9.00 ישב בחדרי ושאל לאן ניסע השבת. ללא כל קשר לניוטים ול"טיולים" באמצע השבוע. תמיד אהב את החברה, והטבע היה אצלו בדם. תמיד קילל את השבת שנגמרה — צריך לחזור.

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

שלומי : בקשר לגרוטאות ואיסופים, כל שראה היה טוב, כל מציאה שהיתה מופיעה בשטח היתה נכנסת לתוך הארגז השחור, כל מה ש"הסתובב בר" בשטח. חבריה לא כל-כך הקפידו והשאירו לפעמים חפצים שונים, איתמר היה מתנפל ואומר שאי-אפשר לסמוך על אנשים. בכל היחידה ידעו שאם למישהו חסר כלי כל-שהוא אפשר למצוא ב"ארגז הפלאים" של איתמר כל שחסר. יום אחד בא איזה מילואימניק, איתמר לא היה ביחידה, ואמר ששמע שלאיתמר יש "גריי זר", אני חשבת: מילא, כל הכלים, אבל לא גריזר, וכך ענית. כשאיתמר חזר סיפרתי לו ושאלתי אם יש לו "גריזר", והוא ענה: "איזה שאלה" ? ! והוציא מתחת המיטה איזה גריזר ענק...

אילן : איתמר באמת אהב להיות בבית. אבל שבוע לפני שנהרג הוא ויתר על היציאה לשבת כי היה פורים והוא ידע שבכפרו אין מסיבה, ואצל חברים אחרים כן תתקיים מסיבה ולכן חבל היה לו שהם לא יהנו, והוא התחלף עם חבר מצוות אחר, והוא הסכים להישאר גם בשבת מבלי שיחליפו אותו כי הוא היה בטוח שיצא בשבת שלאחריה...

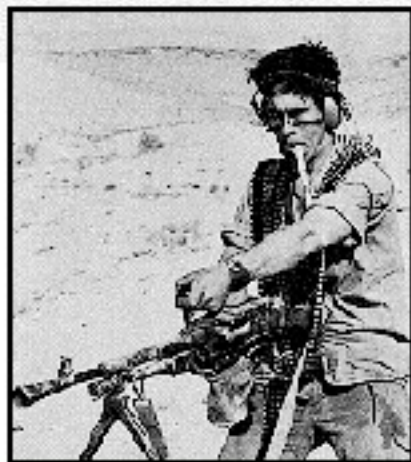
אמיר : כשהיינו בניוויטי דרום הוא נכווה בצורה רצינית והבאנו אותו לבית-חולים באילת. כאשר באנו לבקר אותו התרשמתי מאוד מהמלאך בפיז'מה שבא לקראתנו, כי לזה בודאי לא היינו רגילים, לראות את הבחור הזה בפיז'מה.

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

אילן : כווייה זה דבר מכאיב מאוד, אבל איתמר לא הוציא הגה מפיו, רק ביקש שנרטיב את ידיו במים.

רני : גם בזמן הנסיעה לבי"ח באילת הוא לא צעק ורק הרטבנו אותו מדי פעם. בשלב מסויים ראינו שכבר אין לנו הרבה מים והדרך עוד ארוכה, התחלנו לתת לו מים לעיתים יותר רחוקות ואיתמר רק עצם את עיניו ופיתל את ידיו ולא הוציא הגה ולא איבד את השליטה על עצמו.

אמיר : בשלב מסויים רני נתן לו זריקת מורפיום, וחדשים אחרי המקרה היה ויכוח אם המורפיום השפיע עליו או לא, זה ממש פגע באגו שלו שמורפיום משפיע עליו...

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

שיח בני הכיתה

יורם : בנחל פרס היתה בריכה שחורה מכל מיני זהומים, ואני אמרתי לאיתמר :
"20 ל"י אם אתה קופץ". עוד לא הספקתי לשוב את הראש והוא כבר בתוך
הבריכה... לי לא היה גרוש והצלחתי לאסוף מן החבר'ה 17 ל"י. מהכסף הזה
קנה איתמר כיבוד לכל החבר'ה, ועד סיבוב סדום נאלץ היה ללכת בגיינס
רטובים וכולם התרחקו ממנו בגלל הריחות הרעים שנדבקו בו במים.

אספרים על כן דוד איתמר ז"ל

יורם : במסע חוף בכתה ט', איתמר ואני עלינו על מגדל של מציל ופזרנו לאחד המדריכים חול על ראשו. כאשר שאלו אותנו לשמנו אמר איתמר ששמו גמליאל ושמי כתריאל...

עפר : באחת ההסתלקויות שלנו לעפולה עברנו ע"י קולנוע "נוה אור" ומצאנו שם אחד שמוכר כיפות והחלטנו לקנות כיפות עם "ילד טוב ירושלים". באנו לביה"ס וכל המורים ריחמו עלינו...

יורם : אני הכרתי את איתמר במסע למדבר יהודה. ואיך הכרתי ? עליתי למשאית וראיתי שמישהו שוכב על הרצפה. היה קיץ כזה חם ועל הרצפה הכי קריר, ואיתמר שכב על הרצפה וישן כל הדרך בין הארגזים.

רעיה : בטיול עם עפר, אייל ואיתמר יצאנו בזמן שרבו המסתננים. בערב הגענו ל"שומרה" ואיתמר החליט לארגן שם מסיבת קבלת שבת עם ילדי "שומרה". קודם הוא אסף אותם ועשה להם שיחה ארוכה, ואח"כ הילדים הלכו הביתה וכל אחד הביא משהו מהבית : אחד הביא תפוחים, אחר הביא אגסים ואחד אף הביא נרות שבת. ישבנו איתם כל הערב. בתחילה שרנו אתם שירי שבת ואח"כ שירים גסים.

מאכתיביו וחבוריו של בן דוד איתמר ג"ל

אברות

מפורים

(מטעם קוביות)

בריותי קצין התחפפתי לתיש לפי תחילת ההצצה בתחילתי לבבות ואמרתי: "אני לא רוצה להתחפף לתיש" גסו לשכנעו אותי לא הבליחו בריותי מצדדך שולטו מחוס אותה לא רוצה להתחפף לתיש פגעתי ל"ע את גישי" הורגתי אותי שני העלויות קליפות תפופים, את גזרי התיש באשר הורגתי אותי הצדקן באוג אוך לאו עלתי לבר.

טומצם ההצצה בתחילתי קטור, אם שגשג לא רציתי להשתתף.

איתמר בן דוד

חורבן שומרון

מצוה הוציא על הציר סגורים יצויים טבעתים
 אנה ואנה אינם יודעים מה לעשות.
 הוציא לי, כי האשורים החלו בבגידת הקיץ.
 אולי מנסה להתקשר עם חתונה הצבא
 הישראלי בקרב ביותר, אבל אין עונים לו.
 יצא מנסה להתקשר, ונגה-ניצח טבירת
 בצעירות איוולות. שאלתי מה קרה אצל האנשים
 היו מקבלים, ~~אבל~~ אבסוף הנשמת להרשעם.
 הם אמרו לי, כי בגיית הבין מסתמלת
 והשאלת מתקיימת. נבדלתי למשמע אורני,
 וציתי וצאת שאלות אבק הם לא נתרנו
 לי מתנע נתי. אלוני טאן דרבי:
 אשאל, אולי לאותך הדעתים כי דרבו לאות.

(כתה ו')
 תשכ"ז

קטעים ממכתביו של איתמר

אצלי הכל בסדר. אמנם אם הייתי אזרח היה בסדר עוד יותר, אך אין לי מה להתלונן כי אני בחרתי בדרך זאת.
את יודעת, ביום ראשון שעבר כאשר התחילו הלימודים הרגשתי בעצם כי מקומי עדיין בבית-הספר ואין לי מה לחפש בעניינים של הצלת המולדת. זוהי מין הרגשה שבעצם חסר לך משהו. אני לא יודע אם את הרגשת את זה, אך אני פשוט הרגשתי מדוכא בגלל זה שלא ניתן לי ללמוד. לא האמנתי ממש כי אגיע למצב כזה שבו ארצה לבקר בביה"ס. אבל המצב בו אתה נתון גורם לכך שתשנה את דעתך באופן קיצוני ממש.

(9.9.73)

* * *

בשבת כשהייתי בבית שאבתי מין עידוד כזה שממש נהיה לי קל על הנשמה. אחרי שלושה שבועות ארוכות של שהייה מחוץ לבית (שזו היתה התקופה הארוכה ביותר שהייתי מחוץ לבית) פשוט נמאס לראות רק חיילים, וכאשר ראיתי בני אדם הולכים בלבוש אזרחי, איך שהם רוצים ולא לפי מה שמישהו אומר להם, התחשק לי להיות אזרח ולגמור עם הצבא, אבל מה אפשר לעשות כשעדיין נותרו לי 31 חודש ועשרים יום עד השחרור.

(10.9.73)

מאכתביו וחיבוריו של רב איתמר ג"ל

במצב בו אנו נמצאים כעת, מתחילים ממש להעריך את קדמונינו שהמציאו בשבילנו את השבת, שלאחר שעות שינה כה מצומצמות בשבוע, מאפשרת לנו כמו שצריך פחות או יותר. אבל אני חושב שהייתי מעריך אותם יותר אם היו עושים שבת במשך שלושה ימים... אבל לא כל הרצוי גם מצוי, צריך לדעת להסתדר עם המצוי, ולא נותר לי אלא לחלום על הרצוי...

(15.9.73)

שבת (יום כיפור ואסור לעשות כל מלאכה).

אצלי הכל כבר בסדר, הרגלים התאוששו כבר לגמרי ואני תקין.

המסע היה קשה מאוד, אבל גם זה עבר. אתה הולך והולך ונדמה לך שאתה כבר גומר, אך מתברר לך שעוד לא הגעת לאמצע הדרך וזה לא הדבר המעודד ביותר. את ההליכה התחלנו בקצב 7.5 קמ"ש וגמרנו בערך בהליכה על המקום. אירית'קה נאלצתי להפסיק את הכתיבה כי התחילה מלחמה, ועכשיו — שמונה שעות לאחר שהתחילה מצאתי רגע פנאי, אז נתראה ב־6.00 אחרי המלחמה אצלי בבית.

(6.10.73)

...חוץ מהשגרה הזאת אין כל חוויות מיוחדות שכדאי להקדיש להן מילים. רק

נקווה שהמלחמה הארוכה תגמר כבר ולא יהיה צורך בחיילים ובצבא.

שלום ולהתראות, מי יודע מתי...

איתמר

(16.10.73)

מכתביו וחיבוריו של בן דוד איתמר ז"ל

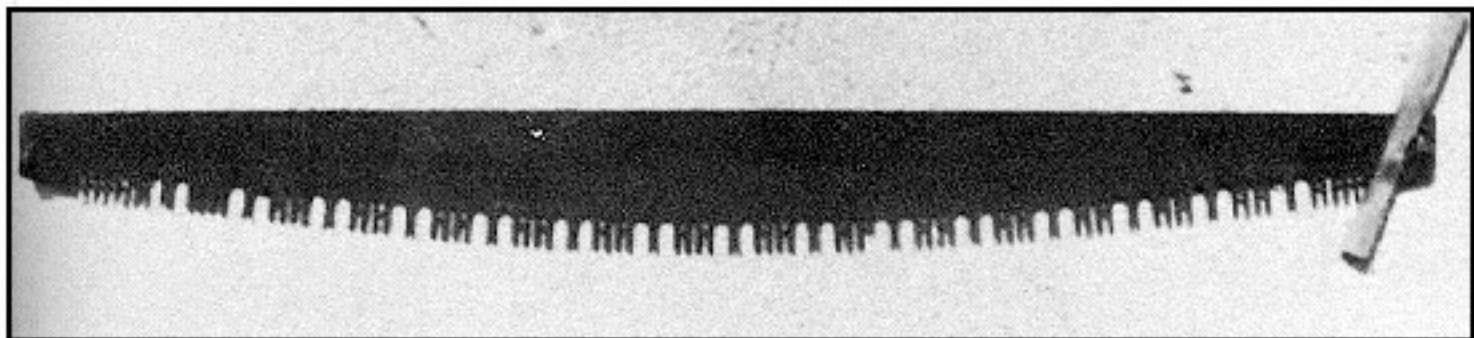
...עכשיו אני יושב בסככת הש.ג. יש לציין שזה תפקיד מסובך מאוד, כי אף אחד לא עובר אצלי בשער.

איתמר
(25.11.73)

...עכשיו נעזוב את כל הדברים האלה, ונעבור לענייני גרוטאות : המשור שמצאתי יפה בצורה פראית, ועל הקיר הוא דורתכליתי, גם כקישוט וגם בשעת דחק ישמש כגליוטינה...

אתמול הייתי עסוק בכל מיני מלאכות לקישוט הבית והחצר. יש לציין שאף גרוטאן מצליח לא היה מתבייש בהשגי איסוף כמו שלי. אמנם הזקנים לחצו קצת בכיוון אחר אבל העובדות בשטח הן הדבר הקובע.

(...המכתב האחרון — 23.2.75)

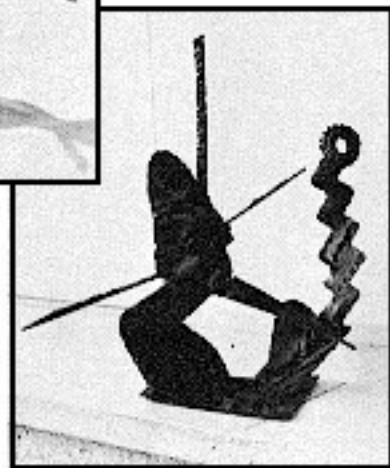
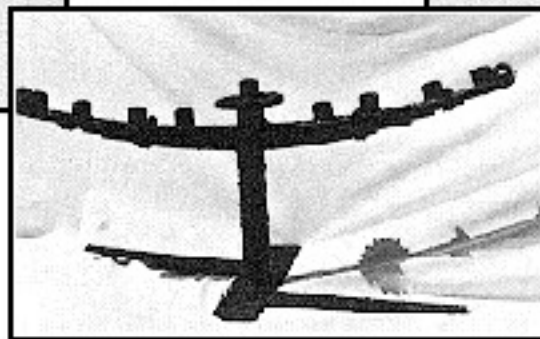
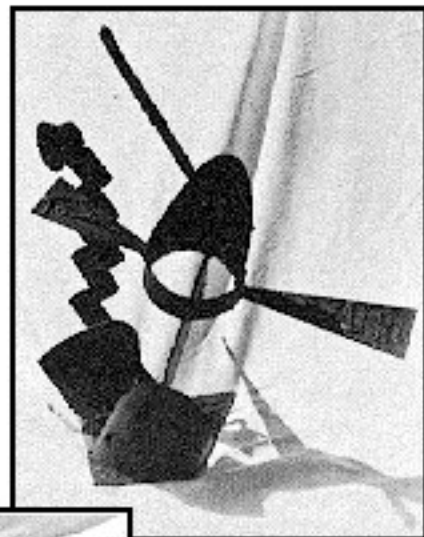
מבואותיו של בן ברק איתמר ז"ל

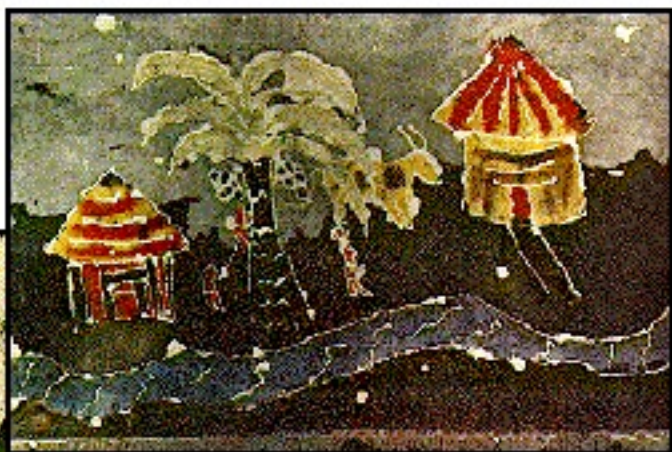
מבואות של בור איתמר גיל

מציוריו ובסליו של בן דוד איתמר גיל

מציוריו ובסליו של בן דוד איתמר גיל

יד לזכרו של בן דוד איתמר ז"ל

15 שנה לפינוע המחבלים במלון "סבוי" בתל-אביב

15 שנה לאחר פינוע המחבלים, שהשתלטו על מלון "סבוי" ברחוב גאולה בתל-אביב, הוסר אמש הלוט מעל לוח זכרון שהוצב בחזית הבניין. בטקס נוכחו בני משפחת שני הנופלים בקרב לשיחרור בני הערובה, אל"מ עוזי יאירי ז"ל וסמל איתמר בן דוד ז"ל, וכן חברים ליחידה המובחרת שפרצה למלון ב-5.3.75. את דגל הלאום שכיסה את לוח השיש השחור הסיר אריה בן דוד, (בתמונה), אביו של איתמר ז"ל. גם אלמנתו של עוזי יאירי, דליה יאירי מ"קול ישראל", נכחה בטקס.

איתמר בן דוד

המושביניק שאהב לטייל

מאת יצחק ווייט

איתמר גדל ולמד בכפר יחזקאל. קיבל חינוכו בבית-הספר האיזורי ליד חוות הלימוד בעפולה. עם סיום בית-הספר התיכון הקדים גיוסו. הוא התינדב לאחת היחידות המובחרות בצה"ל ועמה לחם במלחמת יום הכיפורים, בין השאר — בכבושו של החרמון. רק מצילום שלו, שהתפרסם בעיתונים, נודע לחבריו כי השתתף בקרב זה.

הוא אהב לטייל ולצלם — סיפרו אתמול בביתו בכפר יחזקאל. אהב לאסוף גרוטאות ברזל ופיסל מהן פסלים, שהציב בחצר הבית. היה כוח עבודה בלתי רגיל ובעל כושר התמדה למופת. בפעם האחרון נה היה בחופשה בבית לפני שבועיים. כמו בכל חופשה, פשט את המדים וניגש מייד לעבודה במשק. לאחר מכן יצא לטיוליו, אסף גרוטאות וחזר ליחידה — הפעם לבלי שוב.

איתמר בן דוד

סמל איתמר בן דוד, שנהרג אתמול בהתקפת המחבלים על מלון „סבוי“ בתל-אביב היה בן 19 וחצי במוחו. דוד שלישי בהתיישבות העובדת, יליד כפר יחזקאל שבעמק יזרעאל.

גם אביו, אריה, יליד כפר יחזקאל. אמו, הדסה, ילידת גרמניה שהגיעה ארצה בהיותה בת 9. שירתה בפלמ"ח ובוגרת בית-הספר לאחיות שליד בית-החולים בילינסון.

למשפחה בן-דוד היו ארבעה ילדים — יפתח, חנה, איתמר ונורית. אתמול שיכלה המשפחה אף איתמר, בבית המשפחה בכפר יחזקאל התכנסו חב"רי המושב וישבו עם המשפחה הישכולה.